

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 113/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť občianskeho združenia – Lesoochranárske zoskupenie VLK, Tulčík 310, zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, pre namietané porušenie jeho základného práva na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na prístup k správne a súdne konaniu umožňujúcemu napadnutie úkonov a opomenutí orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s vnútroštátnym právom v oblasti životného prostredia podľa čl. 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžo 136/2015 a jeho uznesením sp. zn. 7 Sžo 136/2015 z 30. novembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť občianskeho združenia – Lesoochranárske zoskupenie VLK o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 23. januára 2017 sa občianske združenie – Lesoochranárske zoskupenie VLK, Tulčák 310 (ďalej len „sťažovateľ“), domáhalo vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho v záhlaví označených základných práv a slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžo 136/2015 a jeho uznesením sp. zn. 7 Sžo 136/2015 z 30. novembra 2016 a ktorým by napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ ako účastník správneho konania oponoval rozhodnutiu Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) č. 5537/2013-2.2 z 27. júna 2013, ktorým za základe žiadosti povolilo [REDAKOVANÉ] (ďalej len „poľovnícke združenie“) výnimku zo zákazov ustanovených § 35 ods. 1 písm. a) a f) zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane prírody“) usmrtiť/odstreliť jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri [REDAKOVANÉ], držať ho a prepravovať, v termíne od 1. júna 2013 do 30. novembra 2013 poslieďkou a postriežkou na lokalitách [REDAKOVANÉ] alebo do 15. decembra len postriežkou na uvedených lokalitách, a zároveň stanovilo ďalšie podmienky rozhodnutia v zmysle § 80 ods. 12 zákona o ochrane prírody. Rozklad sťažovateľa proti rozhodnutiu ministerstva, ktorým sa domáhal nepovolenia výnimky požadovanej poľovníckym združením, minister životného prostredia Slovenskej republiky (ďalej len „minister“) rozhodnutím č. 7032/2013-1.10 (43-2013-rozkl.) zo 17. septembra 2013 zamietol a rozhodnutie ministerstva potvrdil.

3. Žalobou podľa druhej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov z 2. decembra 2013 doručenou Krajskému súdu

v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí a postupu správnych orgánov – ministra a ministerstva. Krajský súd uznesením č. k. 6 S 285/2013-126 z 20. februára 2015 konanie zastavil, keď vychádzajúc zo stanoviska správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. Snj 72/2013 z 24. júna 2014 a z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 9 Sžp 11/2013 z 26. novembra 2014, podľa ktorého *„neplatnosť povolenej výnimky o povolení na odstrel chráneného živočícha – medveďa hnedého, spôsobená uplynutím času, na ktorý bola výnimka povolená, má za následok, že odpadol predmet konania, lebo výnimka, ktorá bola obsahom rozhodnutia už zanikla a neexistuje. Správny orgán, prípadne súd, preto musí zastaviť konanie o výnimke, a to v ktoromkoľvek štádiu konania“*; dospel k záveru, že *„v čase rozhodovania tunajšieho súdu čas, do ktorého bola povolená realizácia výnimky na odstrel medveďa hnedého v uvedenom poľovnom revíre uplynul, nastali okolnosti obdobné zrušeniu rozhodnutia o povolení výnimky, a preto súd konanie zastavil“*.

4. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom s poukazom na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžp 6/2013 z 24. septembra 2013 a sp. zn. 1 Sžp 13/2013 z 13. mája 2014 argumentoval, že najvyšší súd *„v ďalších konaniach rozhodol v otázkach žalôb žalobcu týkajúcich sa jeho postavenia v konaniach podľa zákona o ochrane prírody tak, že jeho žalobám vyhovel a bezvýnimočne identickým spôsobom rozhodli aj krajské súdy“*, preto je presvedčený, že v danom prípade *„krajský súd založil svoje rozhodnutie o zastavení konania o žalobe žalobcu odkazom na stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu..., obsah ktorého nepovažuje za reflektujúci platnú právnu úpravu..., krajský súd krajský súd zastavil konanie bez toho, aby na to existoval zákonom § 248 OSP predvídaný dôvod, odňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom“*.

5. Najvyšší súd preskúmal uznesenie krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu prechádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a keďže dospel k záveru, že odvolanie sťažovateľa nie je dôvodné, napadnutým uznesením uznesenie krajského súdu potvrdil.

6. S uvedenými závermi najvyššieho súdu sťažovateľ nesúhlasí a opakujúc identické argumenty, aké uplatnil aj v konaniach pred všeobecnými súdmi a pred správnymi orgánmi, v sťažnosti tvrdí, že v záhlaví označené základné práva a slobody, porušenie ktorých namieta, „nezaručujú sťažovateľovi abstraktné, imaginárne a formálne práva, ale práva skutočné, o ktorých sťažovateľ oprávnene predpokladá, že ich výkon povedie k efektu, ktorý s využitím týchto práv oprávnene správa, teda dosiahnutie zákonných rozhodnutí v oblasti ochrany prírody a životného prostredia vôbec“.

II.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

8. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej

zmluve. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04). V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

9. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že citované východiská rozhodovania ústavného súdu v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sú sťažovateľovi známe, keďže o jeho obsahovo obdobných sťažnostiach už rozhodol viacerými uzneseniami, ktorými tieto sťažnosti po ich predbežnom prerokovaní vo vzťahu k viacerým rozhodnutiam najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti (napr. I. ÚS 586/2015, II. ÚS 758/2015, III. ÚS 649/2015, I. ÚS 9/2016, III. ÚS 245/2016 a iné), preto na ne v podrobnostiach odkazuje.

10. Ústavný súd sťažovateľovi opätovne pripomína, že mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov a suplovať právomoc, ktorá je podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) zverená najvyššiemu súdu. Zákonnou

podmienkou využitia tejto právomoci najvyššieho súdu je zistenie, že došlo k výkladovým rozdielnostiam v právoplatných rozhodnutiach senátov toho istého kolégia. Cez túto podmienku zjednocovacia právomoc kolégií najvyššieho súdu prirodzene napĺňa stabilne judikovanú požiadavku ústavného súdu, podľa ktorej k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Aj z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Beian v. Rumunsko zo 6. 12. 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštalácie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštalácia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach. Prijatie zjednocovacieho stanoviska najvyššieho súdu má právny význam aj v tom, že od tohto momentu požiadavka právnej istoty vyžaduje od senátov toho-ktorého kolégia najvyššieho súdu, aby pri nezmenenej právnej úprave toto stanovisko rešpektovali a z neho pri posudzovaní správnych žalôb v identických alebo obdobných prípadoch vychádzali, hoci aj v rozpore so svojimi rozhodnutiami z obdobia pred prijatím predmetného stanoviska.

11. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k povoľovaniu výnimiek konkrétnym poľovníckym združeniam zo zákazov ustanovených § 35 ods. 1 písm. a) a f) zákona o ochrane prírody usmrtiť/odstreliť jedincov medveďa hnedého rozhodnutiami prvostupňového správneho orgánu, ktoré viedli sťažovateľa k iniciácii viacerých konaní v správnom súdnictve, najvyšší súd učinil zadosť požiadavkám plynúcim zo zákona o súdoch, z princípu právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy) i z judikatúry ESLP, keď 24. júna 2014 prijal zjednocujúce stanovisko sp. zn. Snj 72/2013.

12. Na uvedené zjednocujúce stanovisko odkázal najvyšší súd aj v odôvodnení napadnutého uznesenia (ako aj krajský súd v odvolaní napadnutom uznesení, pozn.)

s tým, že v jeho dôsledku odpadol dôvod zaoberať sa argumentmi sťažovateľa vychádzajúcimi zo skorších rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané pred jeho prijatím.

13. Pri predbežnom prerokovaní tejto sťažnosti ústavný súd reflektoval rozsudok Súdneho dvora vo veci C-243/15 z 8. novembra 2016 týkajúci sa sporu „*medzi Lesoochranárskym zoskupením VLK..., organizáciou na ochranu životného prostredia založenou podľa slovenského práva, a Obvodným úradom Trenčín (Slovensko) vo veci žiadosti tejto organizácie o priznanie postavenie účastníka správneho konania o návrhu na vydanie súhlasu s projektom realizácie oplotenia s cieľom rozšírenia zvernice na chov jelenej zveri na chránenom území*“, z ktorého bodu 49 vyplýva, že „*organizácia na ochranu životného prostredia, ktorá tak ako LZ spĺňa požiadavky uvedené v článku 2 ods. 5 Aarhuského dohovoru, má na základe článku 6 ods. 3 smernice 92/43 spoločne s článkom 6 ods. 1 písm. b) tohto dohovoru právo zúčastniť sa v zmysle spresnenom v bode 46 tohto rozsudku na konaní o vydanie súhlasu s plánom alebo projektom, ktorý môže mať významný vplyv na životné prostredie, keďže sa v rámci tohto konania musí prijať jedno z rozhodnutí uvedených v článku 6 ods. 3 tejto smernice*“.

14. V okolnostiach daného prípadu však ústavný súd dospel k názoru, že za danej procesnej situácie sa námietka porušenia v záhlaví označených základných práv a slobôd sťažovateľa napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu posunula do výlučne akademickej roviny a v takýchto prípadoch sa teória i prax ústavných súdov vyhranene prikláňa k odmietnutiu v takejto veci rozhodovať (pozri napr. IV. ÚS 242/08, ako aj uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 122/99 z 8. septembra 1999 publikované v Sbírcе nálezů a usnesení Ústavního soudu, zväzok č. 15, uznesenie č. 56, s. 315 a nasl.), pretože tu chýba možnosť bezprostredného a trvajúceho zásahu, ktorý by mohol mať vplyv na pozíciu sťažovateľa. Ak je totiž sťažovateľom namietaný zásah do jeho ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv alebo slobôd, potom musí byť tento zásah výrokom meritórneho rozhodnutia ústavného súdu odstrániteľný. V danom prípade táto podmienka splnená nie je, keďže ešte v priebehu prvostupňového súdneho konania rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu vzhľadom

na jeho presnú časovú ohraničenosť stratilo platnosť. Na túto skutočnosť v rámci skúmania „preukázania ukrátenia práv žalobcu nezákonným rozhodnutím“ poukázal v odôvodnení napadnutého uznesenia aj najvyšší súd, keď uviedol, že „žalobcova účasť v tomto štádiu konania nemohla spôsobiť ukrátenie jeho práva, t. j. realizácia jeho práv bola výlučne formálneho charakteru, avšak reálne nemohla zabezpečiť výhodnejší, resp. priaznivejší výsledok“. Rovnako významnou pre rozhodnutie najvyššieho súdu bola aj skutočnosť, že „konanie začalo na žiadosť žiadateľa, ktorý však nepožiadal o predĺženie výnimky v zmysle § 89 ods. 2 zákona č. 543/2002 Z. z.“. V okolnostiach daného prípadu by tak eventuálne vyhoviecie návrhom sťažovateľa (na rozdiel od citovaného rozsudku Súdneho dvora, ktorý vzhľadom na charakter, resp. obsah rozhodnutia dotknutého správneho orgánu, vychádzal z predpokladu časovo neohraničeného súhlasu spôsobilého zasiahnuť aj do práv „dotknutej verejnosti“ reprezentovanej v tomto prípade priamo sťažovateľom, pozn.) nemalo vo vzťahu k napadnutému postupu a uzneseniu najvyššieho súdu žiadnu právnu relevanciu. Vzniknutá situácia je v teórii a praxi ústavného súdnictva označovaná výrazom „mootness“ (pozri Barron, J., Dienes, C. Constitutional Law. 4. vydanie. St. Paul, 1995, s. 83 – 85) alebo ako nedostatok podmienky bezprostredného a trvajúceho zásahu (unmittelbare und gegenwärtige Betroffenheit) v praxi Spolkového ústavného súdu (napr. K. Schleich. Das Bundesverfassungsgericht. 3. vydanie. München, 1994, s. 142150), t. j. stav, keď už spor skončil alebo bol vyriešený inak a so zreteľom na princíp minimalizácie zásahov do právoplatne skončených konaní a hospodárnosť konania už nemá ďalší zmysel v konaní v danej veci pokračovať.

15. V súvislosti s tým ústavný súd poukazuje na to, že ústava predstavuje právny celok, ktorý treba aplikovať vo vzájomnej súvislosti všetkých ústavných noriem. Len výnimočne a ojedinele môže nastať stav, keď sa spoločensky upravený vzťah upravuje jedinou normou ústavy (II. ÚS 128/95). Každé ustanovenie ústavy treba interpretovať a uplatňovať v nadväznosti na iné normy ústavy, pokiaľ existuje medzi nimi príčinná súvislosť (II. ÚS 48/97), a preto ústavný súd opakovane vyslovil názor, že ustanovenia ústavy sa vysvetľujú a uplatňujú vo vzájomnej súvislosti všetkých relevantných noriem (II. ÚS 31/97, PL. ÚS 13/97, PL. ÚS 15/98, II. ÚS 10/99, I. ÚS 53/01, PL. ÚS 12/01, m. m. PL. ÚS 9/04 atď.). Záver o interpretácii a uplatňovaní právnych noriem vo vzájomnej

príčinnej súvislosti sa nepochybne vzťahuje nielen na ústavné normy, ale aj na právne normy obsiahnuté v právnych predpisoch nižšieho stupňa právnej sily, teda aj na právne normy obsiahnuté v zákonoch. Zároveň zo zásady ústavne konformného výkladu a uplatňovania právnych predpisov explicitne vyjadrenej v čl. 152 ods. 4 ústavy vyplýva aj požiadavka, aby všetky orgány verejnej moci vykladali a uplatňovali zákony (zákonné normy) v súlade s obsahom a účelom dotknutých ústavných noriem.

16. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov vychádzajúcich a nadväzujúcich na prvostupňové konanie, pričom nezistil, že by tieto závery najvyššieho súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

17. Keďže v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Z napadnutého postupu a uznesenia najvyššieho súdu rovnako nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by nimi mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľa na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 ústavy ani práva na prístup k správne a súdne konaniu umožňujúcemu napadnutie úkonov a opomenutí orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s vnútroštátnym právom v oblasti

životného prostredia podľa čl. 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, preto z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti.

18. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2017